

ואיכ לא אלטריך קרא רק על פרוטה וכבר עיילתי ארובות וקלרות בדברי החוק' הניל בחיבורי על סדר הפרטיות פי חיי סרה עייש וחמולא נחת [חצל על דאצדן כו'].

אבל אחר השקפה ראשונה דברי חוק' נכונים דאס כינא דכסף דבר חסיד דוקא משמע איכ ייל אפכא דגיש לאפוקי מההיקס אחי דלא מוקדשה רק בדבר חסוד ודויק וראי' לזה דאס כינא כויש מעיקרא איכ לא הקשה הגמ' סס בקידושין דף י"א ע"כ כינא ר' אפי' דאמר כגיש עייש דהא י"ל דכאן מודה ר' אפי' לביה דכבר ידעין מההיקסא דאמה העברי' דמוקדשא צמתי פרוטות איו כויש דומה ליכא הוכחא דיל' אפכא כויש ודויק.

ושמאל אומר חפילו לא כבר חלל צפרוטה ולא הודה חלל צפרוטה חייב ועי' במהרש"ך שחמה ע"ז מה חשומעין צמה דאמר ולא הודה חלל צפרוטה הא מנתי' צהדי' קא חני וההודאה צמה פרוטה ע"כ וקושי' אלימחא הוא לפעמי' ותיורו לא נראה כלל כמזכיר לומעין בדבריו כמה מהדומק יס מהיכן הטעות אחי לשמאל דלפעמי' ליכא היא כלל לפתש בן ולא יעלה על הדעת כלל גם ויש דיל' דצחצחו כל הוטענות איירי לא נראה כלל עייש והגלגל צה דשמואל חשומעין צה דבותא גדולה דהא יס להסחפק לשמואל דחולק ארז וסובר דהכפירה לא צעין שתי כסף רק אף פרוטה והשאר הודאה אס כינא דעכ"פ הכפירה וההודאה לריך סיהי' צין סניהם שתי כסף חצל אס ליכא צין סניהם שתי כסף אף שהטענה שתי כסף פטור משצוטה או דלמא כיון שהטענה שתי כסף והכפירה וההודאה כל חד צפרוטה חייב והיכי משכחת לה כגון שטענו שתי כסף וכפר צפרוטה ועל שתי כסף חוץ משתי פרוטות איל' הילך ופרוטה אחת נשארה צידו ואיכ על מה דאי' הילך אף דלא מוחשב כהודאה לחייבו שצוטה עיי' הודאה כזו וי"ז גם לכפירה לא מוחשב דהא לא כבר והגע עלמך לרז דצעי כפירה עלמה שתי כסף מלכד הודאה דפרוטה אס כבר כסף אי' וכסף אי' אומר לו הילך ופרוטה הודה אס כינא דמלכרך הך דאי' ל"י הילך להכפירה איו כויש ואף סבי' רשי' צוליעא דף ד' כיון דאמר ל"י הילך הו"ל כופר הכל עיש היינו בהכשר דזה לא מוחשב להודאה וזה צרור ואיכ צכאן הכפירה צפרוטה וההודאה צפרוטה והטענה שתי כסף דהא הוא טענו שתי כסף ואיך כדייני' דייני' להך דינא אליבא דשמואל לכך י"ל צרור דזס דברי שמואל דהא רז אומר דהכפירה לחודי' שתי כסף ועי' קאמר שמואל ל"י דהכפירה לחודי' לא צעין שתי כסף חלל אפי'

לא כבר חלל צפרוטה ולא הודה חלל צפרוטה דהכפירה וההודאה ליה שתי כסף רק כל חד צפרוטה כיון שהטענה שתי כסף חייב ובה"ג שכתבתי וואי דאמר ולא הודה לאו מחלקת הוא ודוק היעז כ הוא כפתור יפית.

חוק' דיה צטוענו ושס דחקר מה שלריך ליתן כדי להטענו וליל' דהטענה שתי כסף היינו ג"כ מוקל דאיכ ואי פריך צמוך על רז צדק ל"ע ע"כ אי כינא דוקא וכן לעיל מנתי' על שמואל איכ שזה חלל אס כינא שיה אף אס הודה צפרוטה הוי כפירה מוקל שתי כסף עכ"פ כויש החוק' כאן דדומק לוור שאין ציה פרוטה כו' ועי"ל כפשוטו כויש חוק' צמוך סחס צ' כסף צצועים סס ודניק ונראה לישצ קוס' חוק' על פירשי' דמוקל שני וועות כסף לצד צלי שוס תערוצות היא ציה שתי וועות דשכר הטענה חייבי שוועי' צה מעט נחושא ודיק ומנתי' ר' חייא דצקוין י"ז קלת ראי' לחי' מולאמר קלע חקר צ' כסף ידויק.

[מיט ע"ב] נשאלתי צרכי' דיה איחא צלחי וכן פי' נגנב ולא נגנב וצדיה ליחא צלחצא פי' ימות ולא ימות והשצתי מוסס דווקקין צחקי' כתיצות ד' ל' ע"כ ארי' ונצו צידו אדס ואיכ נגנב איחא צלחצא צצידו להיטב וצכוונה פי' רשי' על איחא צלחו וכן נגנב ועל ליחא צלחצא פי' ימות כדי להוכות צה סדין כג"ל.

עבודה זרה [דף ב'] לעמוד לצא יקח הקציה סית צמיקו י"ל דיכלל

החורה צצמינת חקיק' ויחגלי' להס והצן זה. [גיב ע"ב] צכלי צית חוניו דמוקס לאיסור מהפסוק הנאמר [דהי' כע] כל הכלים וכו' היינו והקדשם סנגהו כלים דאחו עייש י"ל הטעם שאין זה כבוד שמים כמו שמוכרח מוקד חוק' עיין ציק פ"א [דף נ"ז ע"ב] סס צוועיליס שצושפחה עיין צויש צקי' מהרש"ל צחי' [והודעה] עיש שאזיל צקנהדרין כי שצנא ללה להסירו מהמלוכי' וחלצ לו קצר צמוקס שהי' ראוי להיות קצר חוק' המולך ועי' כצמת חוק' לא רלו להניחו צאוחו קצר] כיון שטענה לסס רשע [עי' קצרוהו חלל המעולים שצושפח' זה דוד] קיו למולך עליון סלא ישחמכו מה שטענה לסס צית חוניו שהו"ל למרות עיני כצידו.

אבות [פיא מ"א] משה קבל חירי' מסיני ומסרה ליהושע עיי' צצנין יהושע צאדרי' פ"א ואכתי אינו מוצן דמאי פסקא דמוקדס היינו הכל וקבל רק מה שראוי לקבל וכ"ל לפי סלא קבלה כולה לא תלין צכוון דלא לחוי כלרה עין חוי לכך תלין צמוקל

מאוד אם רחית ח"ח כו' הכל שלא יח' חילול השם
עכ"פ.

[מ"ז] הרחק משכן דע ואל תחצור לרשע ואל תחייאש
מן הפורעניות ע"פ וי"ט בפרשת וישלח
[ע"פ וי"ח] ויחן את פני העיר ודרשו ז"ל מנצח חיקן
להם ושויקים חיקן להם ומרחללות חיקן להם וחידהיק
שחיקן להם שיהיו כזאבים מוגזל ועריות ואל ישב לו
חלל ע"י"ש] והיולא מזה דלדיק להרחיק משכן הרע
שעושה [שלא יעשה עוד הרע ותייבו הרחק משכן את
הרע שעושה וק"ל] כדי שיהי' טוב ללדיק טוב לשכינו
ומוחלל לא יח' בכלל אזי לרשע ואזי לשכינו חלל
אם יאמר מה לי בזה שהוא רשע אם אני לדיק ורולה
לסתחצר לו ולהיות שכינו צעודו ברשעתו אז מעותד
לפורעניות בעת שיצא על הרשע כאמרס ז"ל אזי
לרשע כו' ועל פי זה יתבאר הוצאת הנגל.

[מ"ד] אם אין אני לי וכו' היינו שאינו מחשב כלל
צעניני עלמו רק צענדות השי"ת ומסליך
על השי"ת יתנו לו מי לי השי"ת נקרא מי כמו מי
ידמה לך כי עושה חפלו חלל כשאני לעלמי מה אני
כי אין לו יכולת ומסר גם צעוסי וגם צלורכי עוסי
כי אם לא עכשיו צמיס חיותו אינתי וסנן. ועפ"י
חזין צונקת צילה דף ע"ז ע"א שם חלל הלל הזקן
מזה אחרת היחה צו שכל מעשיו לשם שמים וכו'
לכאורה תמוה כל מעשיו לש"ש מאי צני חכא צועת
זה ראי לומר וחלל עשיית שומי נראה יותר לש"ש
חלל לוי"ט ח"ש שעכ"פ ס"י עוסק שומי קלח צעסקי
עלמו צהזמנת חכילה רק שהי' לש"ש חלל הלל כל
מעשיו היו לש"ש ולא הי' עוסק צעסקי עלמו כלל
כאומר וצועת זה צכל עניניו ולכך כל מה שחזקון
לו הי' אוכל וסנן זה.

א"י אם אין אני לי מי לי וכשאני לעלמי מה אני
ידוע דיקוד ושורש העבודה כאמרס מה
שעשה החכמה עניה לראשה עשה ענוה עקב
לפוליתם שנאמר ראשית חכמה יראת ה' ונאמר עקב
ענוה יראת ה' וחכמית ענוה הוא שידע האמת כי
אין עוד ולצדו מלוי אמת והכל צול צמליחא כגדו
יח"ש כי אין יסות צכל הכמל"א רק כלונו יח"ש
סוקיימם חלל כשחשב האדם ח"ש ליש הרי עושה
מוסק חוצדיל כמו שמופרשין חכמי עומד צין ה' וצייכס
ויס צמינה שעושה עלמו ליש מוסלק שכינתו כ"י
כאמרס חומר הקציה אין חלל והוא יכולין לדור צעולס
חלל והוא ד"קא וסנן והנה ידוע דלדיק נקרא מי
והעם מוצא צספרים דומי וספרו מעשים רומ
לחומים שיערי צינה חלל צמגיע ואחחן רחיתי עעס
לזה מוסוס דמה"ס אין מכירין אותו וסולין צכל פעס
ק"י

צחוקצל לפי שהגרעיותא מלד הוקצל ולא מלד הנותן
וסנן.

[מ"ג] אל חסיו כעצדים המעשים את הרצ על
מנת לקבל פרס חלל הוא כעצדים המעשים
את הרצ שלא על מנת לקבל פרס ויסי' מורא שמים
עליכס. י"ל דחאי לומר שלא יעשה מוסוס שכר וסוף
הכבוד לבא חלל חס"ת שיעשה דוקא על חנאי שלא
יקבל שכר כמו דקאמר חלל הוא כו' וסיפא למה
וצפרט לפי הגירסא חלל ע"מ שלא לקבל כו' ועוד
האיד נמשך לזה ויסי' מורא שמים עליכס.

והג"ל דהנה כתיב כי אחת השלם לאיש כמעשהו
ר"ל אם מעושה הוא לשם שכר ודאי מוקצל
כחיד המלך שהשכר צהרומס יותר מן העשי' ומוקצל
חלקו צאפסקי' שחחלק יח' לעצדיו חענוגים רוחנים
נפלחים הפלח ופלח וכיון שמוקצל את שלו שוב אין
לו על המלך כלום רק מה שקנה הוא לעולם ולעדי
עד ומה טוב ומה נעים חלקי וענין מה שמוקצל הוא
[אורות] נצח"ס שמוענב צהם עצדיו חלל מי ששע'י
רק לנחת רוח לפניו יח' ואינו עושה רק לשם ה'
אם כן איד יקבל שכר חף הגדול צצגדולים חלל
העשי' הי' לש"ש לשם הצורה ולא לשם נצח ויד
יהי' שכרו צפחות דהיינו צנצח"ס ח"י ה' הוא חלקו
וכחלתו ואינו לדיק לקבל כי הוא חלל הנותן ואינו
נפרד ופרס הוא כמו מנח מנח חקל ופרסין שהוא
לשון שצירה ופירוד ועפ"י יתכן הגרסא השני' יותר
וסנן זה.

והנה מוחמת שהוא דצוק ואינו נפרד יכול לא יח'
מורא עליו ע"ד יכול לא חס"י מורא' עליכס
ע"ן צהסיק פרס' ל' ס"י צי וכל שהוא ע"ד האומר
צחויי המענל שחחם מתחטל לפני סוקוס כו' והוא
עצד לצורך כלל ישראל חלל צעניין אחר לא וסנן
זה ולכך חומר ויהי' מורא שמים עליכס וסנן כי הוא
פירוש נפלח צס"ד.

א"י אל חסיו כעצדים וכו' על מנת לקבל פרס ר"ל
חלל לעשית נחת רוח לפניו יח' כי חוהב
להספיע שכר זה טוב.

א"י ע"מ לקבל פרס וכו' כי פרס לשון נחלק כמו
מנח מנח חקל ופרסין היינו שלא לקבל שכרו
ויחלק רק להיות חמיד דצק צה' וסי' יהי' חלקי וסנן.

[מ"ו] דאי דן את כל האדם לכף זכות וקשה וכו'
מחזי ומספס צידו וכל דעי' שחלדל לזכות
ליכא חילול השם ונחלל אם עשה חצירו צאמת דבר
טוב אם כן אין נחלקל ע"י חילול השם ואם ח"י
צאמת עשה עצירה אם כן אין לו רק עלס העצירה
ולא עון חסיס שהוא גדול מכלס וסנן ולכך חסחיו

מי הוא זה מוסר דהוא הולך ומודריגה לודריגה אז מי לי וכשאיני לעלמי שאני בעלמי מחשב עלמי לוור צפה ובלב על עלמי אני אז מה אני כי אז אני צאית כחירגה דיוורא דלא שמי והבן זה.

א"י אם אין אני לי מי לי וכי כבר פירשתי ע"פ הפירוש על האמר שונו צנים שווצים חין ונאמר [א"כ כי ישו צנס צא יוני הזקנה כי הוא אז איש אחר ואין זה האיש שחטא] וע"ז וזה שדרשו על הפסוק היערוך שועך לא צלר וכל נאמלי כח [פנהדרין מיד צי אריא לעולם יקדים חפלה לזרה וכו' כי אז הכל נאמלין כחו משאיכ כשבז לעת זקנתו אומרים מה"ש חסרא לגבזא נפשא לסלואא נקט] וכעת כיל לפרש עמי ויש נוכזר צוואמר נעשה אדם דאדם עלמו גומר עשייתו [טיין ישמח משה צראשית דיה צאופן אחר שהאדם כבדא שבצחירתו יסלים עלמו להוליא ונכח אל הפועל שלמיותו] וע"פ מ"ש צנועס נוגדים פרשת נח עפ"י אלה תולדות נח נח איש לדיק חנוס הי' ועל הפסוק ולגס יולד גם הוא דאין לו ציאר דהליל ושם יולד גם הוא אז וגם שם ילד אז וגם לגס יולד עיי"ש דצרו כי נעמו [כי תולדותיהם של לדיקים הוא מה שמשלינוין איע צצחירתם וכאשר אנו ז"ל כל העלמד את ציח כאלו ילדו ומכשיכ כשלימוד איע ומשלים את עלמו היא כאלו ילד את עלמו] ונקדים דלכל דבר יש עלם ומקרה עדינו עלם האדם הוא גופו צצרו ודמו ועלמיו ואצרו ונפשו רוחו ונשמתו והמקרה חווצרו לדיק נשע חכס טפס עשיר עני איכ כל העלם הוא ע"י השמיה לצדו ובמקרו יש עניינים שחולה צצחירתו ועפ"י יתבאר מאמר הלל אם אין אני לי שאני אעשה ואוליד את עלמי מי לי כי זה תולה רק צי והכל צידי שמים חין מיראה שמים וכשאיני לעלמי ר"ל שאשאר רק בעלם הנעשה צידי השמיה ולא אגמור איע צחמקרים מה אני כי כשלא זכה אומרים לו יחוש קדוה [כי הנחוש כבדא צעלמותו וכשאר קיים צעלמותו שלמות המין עיי"ש ציסנות משה] וכי הוא מקלקל את לורתו והכנתי אשר הכין לו הצורא ית"ש [ש"שלים את עלמו] ואם לא עכסיו אינתי כי העבר אין והעמיד מי ידע ואין צחזון רק עכסיו והבן.

[מ' טיין] עשה תורתך קצב כ"ל דחירתו נומס דחיינו ט"ס לחזור חידושיו ט"זכרם וכן אשרי מי שנא לכאן ותלמודו צידו כוי דאם אינו זיכר חידושיו אינו יכול לדקש לאמר מוחו.

[פ"ב מ"א] רבי אומר אחר דרך ישרה וכו' ע"פ המ' סן יש צכס שורס פורה וכו' וצריס חתלים ובאשרי חמימי דרך וצריס משלי צכי אם יפהוך

חמלים וכו' [כוונתו לומר צכ' חפלה לעסס חתלים קריע עהים אשרי חמימי דרך אופן די ובאר כק מוזלליה צעל הוחצר קי ייעצ לב צחחלים קי פיד יל כיינתי יזל ע"ש ויש צגמירא ע"ז דף יין ר"א וריי חד חומר נזל אפיתחא דעכויס דנכיס ילכא וחד חומר נזל אפיתחא דזונות ונכפ"י לילרל ונקבל אגרא וכו' הרי יס כאן דרך עבירה ציה ועכין צודאי חין לסונוך ע"ז כי חילי לא יסלוט צילרו ויש דוד אשרי חמימי דרך ההולכים צחירה הי' דייקא אף לא פעלו עולה צדרכיו הלכו ר"ל אף שהם צצחניה גדולה שלא פעלי עולה אף אם צדרכיו של עולה [הלכו] עכ"ז יוחר טיוב החולכים צחורת הי' ויש אשרי האיש אשר לא הלך צעלת וכו' וצמישב לזיס לא ישב כפשוטו מה קייל אלל קורל אף אם י"נה ליטב צמושב לזיס כי היכי שיכוף ילרל אפיה אשרי מי שאינו הולך צדרך זה כי אם צחירת הי' חפלי ועדין מפורס צני אם יפהוך חמלים אל תאצה ר"ל אפילו אם יפהוך עיד האומר אל תאצה עכלהיק] דדרך ישרה הוא מה שפארת לו מן האדם מה שהוא קדוש שמו ויח"י ולא מה שהוא מה"ש ודוק.

ועפ"י יש לפרש צריס חייב והי' האיש ההוא חס וישר וקד ונע ר"ל דהמדריגות הללו לא היו ע"י קירצ להרע וכצ"ש כי הי' קד מרע רק צעלמותו הי' לו המדריגות הללו ודוק.

א"י אחר דרך ישרה סיבור לו האדם ע"י צוודיש מה שהקשה [דמאי קאומר. האם צדי האדם לצור לו דרך כרלוכו ומשלי הלל החורה מורה לנו סדרך הישרה ואין לנו ישרה ממונו כי ישרים דרכי הי' עיי"ש] והכ"ל כי יש צעלי מנסנה וצעלי מקרא וצעלי גמרא וצעלי אגדה כולם דרך הי' וישרה וסנה כזר כחצו דלמה שחאדם חישק יוחר צזה יחזיק כי נשמתו לזה מקוגל עיכ לא אומר צלשון לזיה רק צאם שחוקופס אחר דרך לצחור יצור צמה שצני אדם מפאלין יוחר ולא מוסס החפארת רק דקול המון כקול שדי וצודאי דזה חשו ציחר לפני המקיס רק צאופן שיד השגתו שיה צכולן משאיכ צאם צאי יש לו חשק גדולה ובאיכ לא והיינו כל שהיא חפארת לעושי ולא מוסס החפארת רק מוסס דוודאי זה שייך לאיר נשמתו והבן כי הוא פ"י חמימי צס"ד.

א"י אחר הוא דרך ישרה סיבור לו האדם כוי עיד עשה רלוני כרלוונ כי כל אדם צמה שנספשו חושק הרי הוא צודאי מיוחד לו והנה כל ישראל הם שיעור קומה אדם בלם וכל איש פרעי מחי"סם לאחיה אצו ושייך לו אשר לו וסייניו אחר דרך ישרה וע"ז צא החשובי סיבור לו האדם ר"ל מה סיבור לו האדם

ספירס על דברי חיל צאמרו שמים מאחז חקום
נכרחו עייש ועפיי כי האלקים נשמים ואחז על
הארץ [עין לעיל סוף קהלת עה"פ סוף דבר הכל
נשמע אופן ה' כי האדם עולם קטן ודוגמא וליור
למה שלמעלה מומנו] והיינו מה למעלה מומך דוגמא
העליונה עין רואה ואחן שומעת מה חצין וכל מעשיך
בספר נכתבים ר"ל שהכל עושה רשם דללו דבר
קטן הוא ראות עיניך או שומעת אזיכך ומומו חקיש
לכל שאר הדברים והנן זה.

עוד יש לפרש עפ"י המדרש שהציא הצינה לעתים
בדרוש מושי' לפרקים דדים ירווך בכל עת
עוד לך לחצוק דדיה של חורה שומציאך לידי זכות
ואל לחצוק דדי' של ככרי' שומציאך לידי חובה וש"ת
אין סקניה רואה מה שאני עושה ת"ל נוכח פני ה'
דרכי איש מוכן אחרו חכמינו ז"ל דע למעלה מומך
עין רואה ואחן שומעת עכ"ל המדרש ועין מה מדקדק
צו הצינה לעתים ומה שפירש צו והנה לדבריו העיקר
חקר דהרי סיפא דקרא וכל מעגלותיו מפלס לא
הוצא במדרש וגם הסיפא דמחיתין וכל מעשיך כו'
לא הוצא במדרש ועוד גם בקרא אינו מוצא על מי
מפלס אם האדם או כ"י השי"ת לכך כ"ל לפרש
כשנדייק עוד לאחר שומציאך לידי זכות שומציאך לידי
חובה ולא אחר שזה זכות וזה חובה אינו שומהיר שלא
לעסוק בחצורי חכמי העכרים אף שנראה שהם דברי
מוסר גדול שהוא שלימות הנפש ולעסוק בד"ת אף
צמח שעולה על הדעת שאין צוה שלימות הנפש כגון
דיני חוקין שזה מציא לידי זכות ש"ס צו קדושה
ומקדשו ועין נעשה לדיק וישר וזה מציא לידי חובה
כי הם עומא ומחצריהם עומאים וכל המוגע צם יעומא.
והנה פירשתי ע"פ הוי המעמקים מה' לקחור עילה
וה"י במחשך מעשיהם ויאמרו מי רואינו וד' יודענו
בהקדים לפרש הפסוק ידע מה צחשוכם ונחורא ענוי'
סרי' כי מי עולה על הדעת הגם שהשי"ת מלא כל
הארץ כבודו ורואה הכל וי"ו במקום עומא שאין
שם השמאלת סכינה ה"י עולה על הדעת מי כי מי
נעלם מומנו מה פעושה שם לזה אחר ידע מה צחשוכי
ר"ל אף במקום ל"י ואופל מוסך מדור הקליפות נטרא
דחשך ולא אור וי"ו ידע מה שנעשה שם אף דק
נהורא עמי' סרי' ואין השמאלת ית"ש במקום עומא
וי"ו ידע הכל ועפ"י יתפרש הוי המעמקים עלום
לתיך עיווק העומא והקליפות לנוקב' דתהומי' נצח
ומעמאין עלמן ומעמיקין עלמן מה שצוה ומתרחקין
מה' לקחור עילה שזה להם עילה שיכולין לקחור עלמן
ומחצין שצוה אין רואה מה שהן עושין כיון שאין
שם השמאלת צ"י ומפרש מה הוא העלה וה"י במחשך
מעשיהם ויאמרו מי רואינו כו' כ"ל אלל הוא עילה
נצנעה

האדם מלך שהוא אדם בעל שכל יח"י מה שה"י זה
חלקו וע"י אחר וצ"ח יתח כל שהוא מפארת לעושי'
ר"ל כל שהוא מה שהוא הכל מפארת לעושי' לעושי'
דייקא כי צודאי' שייך לו ומפארת לו ר"ל צודאי'
מפארת זה מיוחד לו מן האדם מן כלל האדם הקומה
שלימות כ"ל.

[שם] ודרי' זהיר צמלה קלה כצחמורה שאין אחת
יודע וכו' דהנס יתכן שמוגיע לו שכל
אף שלא נגמר כשעושה מה שנצחו אלל לא זה שאינו
המר איב זה שומח אף רק מלה קלה איב מפקיד
הכל אף ש"ת דהוי כקילב לכל מלה צפיע יכח
דחני' צומכת ע"ל דף סיה ע"ל צין מלה חציה
צמלה פנויות וצין חציה צמורה לזה אחר שאין
אחת וכו' שאין כאן קלבה לכל מלה רק צדך כלל
אשר יעשה אחת האדם וחי צהם אף ש"ס שכל לכל
מלה כיון שאין אחת יודע איב הרי לא נקלצ רק היא
צדך חסד ואינו לפישי' רק יאם שצ דאין דבר עומד
צפני השפוח והנן.

א"י שאין אחת יודע ומשון ויודע צהם את חכמי'
סוכית שלא חשבר מומן שכלן שאם חפשה חשבר
הכל והנן.

א"י והוי זהיר צמלה קלה כצחמורה כו' כצ' פירשתי
עפ"י לעילם יראה האדם אינן כאלו חליו זכאי
כו' ועוד נראה לפרש כי השכל אינו יודע אלל העונשים
ומפורשים ולכאורה ידעת הפכים צמלה אף יודע
מיש זקני' מהרש"א ז"ל צומכת סנהדרין הטעם דאין
עונשין מן הדין משים חיומא דהוא הנוחנת דלא
כיחא דתהוי ל"י כפרה איב לא יודע מעונש הקל לא
מלקות ילא מיתה קליטה אם מקיימה ד"ל דהיא
הנוחנת כו' כ"ל והנן ועפ"י מוצא הוי זהיר צמלה
קלה צעונשי' כצחמורה שאין אחת יודע מומן שכלן
דייקא כי אף אם אחת יודע עונשין אין אחת יודע
וממן שכלן דדילמא הוא הנוחנת כ"ל.

ועד השלישי אינו צא לפרש עפ"י ויש לפרש הפסוק
ולך ה' החסד וכו' כי שכל מלה מלה ונחמא
הולך עד אין סוף ואין אין סוף גדול מאין סוף
ועפ"י יתבאר הוי זהיר צמלה קלה כצחמורה: אף
שנולד עלמה ידאי' להחמורה ידאי' יש שכל עפ"י מי
אין אחת יודע וממן שכלן של מלה ר"ל מה שכלן
של מלה מומן שכל שכל נומן שכל ואיב הוי עד
אין סוף ואין עד אין סוף גדול מאין סוף ונחמא
כולן שווין והשתא מדוייק לאחר וממן שכלן ולא אחר
סתם שכלן והוא פירוש נפלא צק"ד.

[שם] דע מה למעלה מומך כצ' פירשתי עפ"י דברי
מעשה ה' צמעה צחשית סרק ה' מה

נבעה כי ידע מה בחסוכה ככיל וזה דברי המדרש ושיה אין הקציה רואה ר"ל דלמוד ספרי החילונים ואף שיטמאו עליו ויצאני לדי חוצה הלא היא הנוחנת דעי העומאה שטמא עליו בחצויהם תתרחק שכינתו מעלי ואם כן אינו רואה מה שאני עושה לזה איור ח"ל נוכח פני ה' דרכי איש דרכי לשון רבים ר"ל כל הדרכים אף אם הוא חצי אצוה העומאה נוכח איורו חכמים דע למעלה ממוך עין רואה ואחן שומעת כי תצח ממוך אין לו ציבור אצל זה הוא ציבור הדברים שאף שאתה ממוך עליו ואין הסכינה שורה עליך וימו למעלה ממוך יש עין רואה ואחן שומעת והצן זה ואם כן איש נוכחן איש דהא מקרא הכיל יליף זאת והצן זה כי נכין הוא בק"ד.

[מ' ח'] ואל תאמר דבר שא"ל לשמוע שקופי להשמוע ר"ל אף שהשינועים אינם חכמים שירגשו שאי אפשר לשמוע שקופי להשמוע ר"ל חזרה דחברך חזרי אית ליי ויהי לבח חיו והצן.

[מ"ב] וכל מעשיך יהיו לשם שמים כי כל הדברים הם דוגמא שלמעלה וראוי שלא יכוין אל הדוגמא והנושל רק אל הנמשל וידוע דתוך והפכים של הכל הוא שמו יח"ש והצן.

[מ"ג] אל תעש תפלה קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום ר"ל עפ"י העטם שכתב

הגאון וההר"י באמירת לשם יחוד [שע"מ כן הוא עישה המלוה או מתפלל התפלה שיהי לשם יחוד וכו' ואז לא יוכלו הקט"ל לחטוף חיו המלוה דהוי כוונה כוון צפירות שלא ללכת צלופח אחר רק אם יהי יחוד קציה וזה כ"ע מודים דאיני יולא אפילו למד מליה אליכ ואם כן אין להם מה לחטוף ועיין ישומח משה פרשת תשא ד"ה כי אוריש] היינו שאל תעשה תפלה נגזלת כעין וקצת את קיצעיהם כפש רק רחמים ותחנונים לפני המקום וד"ק.

[מ"ד] ולא אתה צן חורין להצטל מונה עפ"י דברי הלדיק מוהר"ר חייקא זלוקיל שיט טפסים שמועילים עלום כצן ויאמרו שהאב אינו רואה שצנו יעמוד צעורה קשה לזה אמר ולא אתה צן חורין ע"ד הציעול ככיל כי אם תצטל אין אתה צן והצן.

[מ"ה] ואל תהי רשע בפני עלמוך עפ"י דליתא בגמ' [במסכת תענית דף כ"ב ע"א] על זה דאמר אלי דהוא צר עלמא דאחי והיי לביש במלביש נכרי רק שהי לייך ללבוש כן בהכנסו לבית עלהם שלא יכירו צו [ויגלה הדברים לפני רצון וליצעי רחמי עייש] עייכ חרי אדם נראה כרשע צין הצריות למעמים ועובד הס"ת צדק אצל בפני עלמו אין לי להיות רשע והצן.

ועפ"י יתפרש כפסיעו כל פועל ה' למענהו וגם רשע ציוס רעה כי צעת גזירה ולרובין להשתדלות רוב השתדלות ימי רשעי ישראל שהעם מעורבין צין העכיים ואהובים אללם ועפ"י יתפרש הפסוק כמוצן לשנים כן העלל לשולחיו כי ידוע דהרשע מתעלל בשליחותו יח"ש ולפעמים צעת גזירה קונה עולמו בשעת אחת ועוסקה שליחותו יח"ש והנה נמוכת שצח אהא דחנן ולא גנוע צהן את החנוך עשני הא דליכא וכה הא דליכא וכה עייש ועל פי זה מובאר כמוצן לשנים דצוון דליכא וכה הוא רע וצוון דליכא וכה הוא טוב כן העלל לשולחיו והצן כי נכון הוא בק"ד. [פ"ג מ"א] דע מאין צאת ולאן אתה הולך ולפניו וי אתה עתיד ליהן כו' ע"ד שפירשתי

ומוחר האדם מן הצהמה אין [עיין ישומח משה פרסי משפטים ד"ה כי יצער איש ש"ה כי הקורא בהקדמותו למיע כי כי בשפי צחא הש"ת את האדם וחזיר צו דעת המללך הוא הכשמה ובהמה הוא הגוף עייש ויש כי מוחר להאדם אינו צא מחלק הצהמי כי אם מחלק הכשמה והצן] ומה שפי העקרים כי דבר כוחי הוא ממוצע [במאמר ג' פ"ב כי הכוחי הוא ממוצע צין המליחות וההעדר קראו הכתוב אין וצ"ש ומוחר האדם מן הצהמה אין היינו שיתרין האדם הוא האין הוא הכוחי שילחו לפועל השלימות בהשכל המושכלות והתחכום ויש איצו והתחכום מאין ממלא עייש דצרו הנחמדים] ועיפ הערוך איכ כינא קרא אן כסף כו' [מה כתב אין כסף אין צויד ולא כתב אן חקר דרשינ ליי לאו והן לאו אין כסף לאדון זה וההן יש כסף לאדון אחר] ועפ"י מה שכתבתי (צ"ב אחרי) צענין וילחמות עוולק שלריך להיות עיי יהושע כיון שאמרו ה"ש השם בקרבנו [עיין ישומח משה צעלה ופרשת תלך תורף הדברים משום שלא האמינו בזה ראו דהשגחה גלויי משמש צדידותו עיי משה שהוא עלם התורה והכל נעשה עיי צבא החורה צלי שום פעולה גשמיות יאמרו ה"ש ה' בקרבנו הוכרחו להיות עיי יהושע רק בהשגחה מקיפת עיי מלחמה והיא שלא כשירות התורה שהוא למעלה מן הטבע והצן עייכ] ועפ"י שלא יאמר האדם מה צלע כי לעבוד הש"ת מה אנו ומה מיי היתכן חרם את חרסי האדומה היא האדם יאיר כסיהם וישפה לזה אמר מאין צאת כולך ואיכ ראה שכוחי הוא דבר יקר ושיה כיון שהטבע הוליא כיכ לפועל ומעלנו גם את הכלי יעשה מעלנו לזה אמר שאחר שיוגמר האדם הצחירה צידו להיות גרוע אף ומחילתו והוא מוסר גדול שומאין נעשה דבר חסיד אדם שגם ואם כן קיו הדברים שאחר שהוא אדם שלם איך יעשה החיפוף שאחר שנגמר צעלמותי יכלה עלמו אף גרוע ומחלתי לזה

לזה אחד וללאן וכו' וללאן דייקא אחת דייקא שכבר אחת בשלמותך תלך לאן למקום רמה כו' ולפני מי אחת עתיד כ"י שצטביל זה התן דין ומשצון דין על מעשה סרעיס ומשצון וס שחית' יכול להיות והסן עיין בפרשת צלק מ"ש וס.

[שם] ולפני מי אחת עתיד ליתן דין ומשצון כי מוצא בפרים הקדושים ועיין בצנינה לעמים דרוש ר"מ מ"ש צ"י אי הצל אחד וצ"י לכו ונמכרנו לישראלים וצ"י ואחת חצער הדם הנקי וכו' כי ולצד עונש החב"א מניע עונש אשר ר"ח צעלמו ונטל חיו צידו כי הרבע נקרא חלל וזאת ולפ"ז אס עדיין לא נעשה רשע אין מניע לו עינש אשר ירלח צעלמו רק אשר יחצול צעלמו ולכך מקודם דין על כל חטא ואח"כ משצון הסרעיס צ"ירוף וידע אס מניע לו עונש החובל צעלמו או עונש הסורג עלמו והסן.

א"י ודע לפני מי אחת עתיד ליתן דין ומשצון עפ"י שצ"י מוסר פ' היי [ק"י] י"ז דאס צארה סבה ימות צלל עתו אס צר"נו לו ע"י אויבים או דיינים לא תוכל הנשמה לעלות חיכך אל דייני מרוס] ואינו כותן משצון עד שימלא ימיו הספקס לו בעת מולדו וצ"י וצ"י לו הוא צגיע הסמחון אי צמקוס לער ע"ש ויוצן דלדיק היי צגיע הסמחון ורשע צמקוס לער ציטוי צמקוס ממוולע והלדיק מליך מחיווי ומצוקמין דגיע לרות ונפש, ונוף צקצר ומענג ג"כ כמוצא שס דנשמה מליכה לרות ונפש והרשע סנשמה צמקוס לער הנפש צקצר ומחלצלת על הגוף כאמר אך צצרו עליו יכאצ ונפשו עליו מחלצל כמוצא שס הגוף קיבל לער רמה והרוח מוטוע ופוגעין צ"י מחנות מלאכי חבלה כמוצא שס הרי שקובל דין ומשצון ונראה דצנינה נקט הסמח' דין ומשצון דרלס לעירר האדם משינת סליוולת צאמרו ודע לפני מי אחת עתיד וסמח' יאמר האדם הלל ימיו של אדם קלוצים נעת סוולדו וסיינו לפי הסמות סקבל מוכיכים ומזלות צעת ילירה והלידה וכסיכלו לו היא חסיקת הסמית איכ יאמר איכ מרגיש שכל סכמות חזקים וצריאים ואין לו לדאוג עוד לזה אמר ודע לפני מי כו' דין ומשצון כו' היינו שנאסף שלל צעתו או ע"י פס"ד או סעונות גמורו סיסקל ממונו הסמירה איכ לא ידע האדם את עתו ויסוב צכל יום סמח' ימות וכמו סאמרו צמק' סצת דף קניג ר"ח אימר שוב יום אחד שס אמר ריצי' וסל לוולך סזימן את ענדיו לסעודה ולא קצע להס זמן כו' ועפ"י ר"ל לסרש סמח צמור צילדותיך כו' ודע כי על כל אלה יציא כו' וסנה חיצות כי על כל אלה סור מיותר ודי צאמרו ודע כי יציא דמסית יציא

על קלתן ועל קלתן לא יציא וכו' דה"ס דלל יאמר הסמיר הן אי עדיין צמור ואין עת חציאה למשפט רק אחר הסקנה ולא צאמה אנוה מעשה הסמירות ואסיב מוסן אצל זה אינו כי צמורים ממו וכמה מחכים ממו ציוס חופתן לזה כיון ש"ס צמליאות לריך הסמכיל לשוס נגד עיניו כאלו סור כן צוולדי כדי שיסוב מדרכו הרעה כי מוסמח ספק לא יסרד כמו סאמרו חז"ל דגדול עונש ספק מעונש וולדי וע"י ר"ש צרכות צרציו יונה וידוע דעל סור צמקוס עס לפעמים כמו ויבואו האנשים על הנשים הכלומר צמלכת הסמכן וסיינו ודע כי על כל אלה ר"ל עס כל אלה דסיינו צצמרותיך עס מעשה הסמירות יציא כו' והסן.

וע"ד הל"י כי לרך חלציסה של הסמורים סאינס מסונגים מנונה מולד צעיני יריאים ומה גס צעיני לדיקי מעלה ומלאכים מוסללי גסס וחומר ודע כי על כל אלה עס כל אלה יציא כו' וסמ' מנונה מולד צעיני העליונים וצוולדי לא ימורד סוס אי זכות עליך ומה לדיקה יס עוד לו.

ועוד ר"ל דין ומשצון עפ"י ר"י צסער הסמוצה סער חרלסון צרעת הסמחמח צמקוסה עיי"ש וסנה כפסועו ר"ל כי עובר צכל יום על מ"ע דמסונה וסנה ציסע"י ק"י אי על מה תוכו עוד חוסיסו סרה כ"י עיי"ש צרסיי ואלסטיך וצמרגוס יסונחן ומצולר מסמרגוס דמה סאין סמים על לב סור צעלמו חוססמ סרה וסן סן הדצרים סכחצנו ועפ"י יסצאר דין סיינו על הסעירים ומשצון כמה ימים סלל סצ חס ככון מולד דמשצון ספסוע סמוס מולד כי הלל דרסו ולא יקס ססד אינו נוטל סומד סמולת [סעסס] ואס כן משצון רק ספירה של עצירות לעונש וזה לא נקרא משצון וסן דצסלמח צדין עוה"ז ספיר יס משצון דסל כידון צריה לחיים ולמות עפ"י סוצו כאמרס ז"ל ג' ספרים נפסמים כו' אצל הסמח מייני מדין עוסיצ כאמרו ודע לפני מי אחת עתיד וסס אין נסקותח והסן ולפומ"ס איס והסן.

ועי"ל דה"ס לפני מי אחת עתיד ליתן דין כמו אס יסעל איס לויס סקבל עונות ממונו וסללו חלקים לחתוך פס"ד ומה משצון לפני מוסי"מ ר"ל כמה מניע מוערך זה אס הסמח סור לפני מלך וסי"מ והסן. ועפ"י ר"ל לצאר דצרי יסע"י צנים גדלתי ורוממתי וסס פסעו צי ואס רק איס לויס כמה רע ומר על סמח כמה וכמה צי והסן. וגט י"ל ע"ס חצינה לעמים צעת מוספט דרוס אי סהוספט סור לפי סנוסח ומסות הסמוט עיי"ש ויסרלל סס חלק חלקי ממועל וגצות מועל גצות ומולל צסלסס דצרים חולת סהוספט

לך ומשאלות לנך ר"ל שח' יתן לך ז"ל שתחננו על ח' יהי משאלות לנך.

[מ' וא"ו] כל המקבל עליו עול תורה ומצוות ועל יולכית ועל דרך ארץ ר"ל כסיר לעול שחורש יורע באונס ורצ הנזירות בכת שור זה ווקרי על חירס יתכן.

א"י כל המקבל עליו עול תורה כ"י עפ"י הגוי צ"ק דף ל"ז ע"ס נ"חא ל"י דלא נכתבי עבדי ילכך המקבל עליו עול תורה הרי עובד את רבו חנוני כחומר יהגית צ"י כ"י ודצית צ"ס כ"י ומצירין ומונו כ"י שלא יצטלו ממלאכת רבו וכל הפירק כ"י נ"חא עליו כ"י נ"חא ל"י דלא נכתבי עבדי דלכ"י יצא למעט ודרך ארץ ועול מלכית ומשכחת עון יהכל לעונה וכל מה דעבדין מן שמי' לגב עבדין.

[מ"א] כל שיראת מעלי קידמת לחכמות היינו כ"י יראת מעלי לומד לקיים מצוותיו ושלח יסגה בהן וע"י הלימוד נחמסם אז ומתקיימת ומשליח א"ס חכמות קידמת דהיינו שלומד ומחכים להתפארות רק אח"כ לומר שביין שליח חכם ח"י חסר ל"י רק שח"י י"ש א"ס כן ח"י י"ש ג"כ ור"י ש"ס כלל וא"י יאפסי ע"ד יתכן.

א"י כל שיראת מעלי קידמת לחכמות וכו' עפ"י שדרך אנשי ועשה להלוי צ"ס כלל עת מה יעשה צלותו עת שהוא עתה צ"י וע"י יתעורר לראיה עובדא ויראה וע"י נתיודע לו איה דבר חכמה בעצמות וא"ס כן חכמות ומתקיימת שהרי וי"ל לשיעור משליח כשהוא רק ממשצ צחמות עבדות שא"ס שהמות משיג אין הלל חושק ואין כלי האעשה גומרין והבן כי עמוק הוא.

א"י כל שיראת מעלי קידמת לחכמות צהקדם לפרש הקדמת נעשה לנשוא ע"י כי א"ס נעשה ודאי כשנע כן הוצעמו צהקדם הקידש י"ו ה"י אונס לזכות והבן כי כ"י נעשה אצל לא לומר כשנע קודם ואח"כ נעשה כי אין זה תמיד כי לפעמים שא"ס נעשה מעבד.

וע"ד הפסוקי י"ל שהלימוד ומתחכם כדי להאמין ולבטחן היא ודאי אפיקורס גומר רק הלימוד והתחכמות ל"ך להיות לכבודו ית' וכן אמרו נעשה א"ס שעדיין לא ידענו מה כי מאונסים אנחנו שאינו צא צערכי' ונשוא כדי שכל מה לעשות אצל המושבה לעשות קודם הוא ויראה מעלי קידם לחכמות ומושבה טובה ול"ך לנעשה ה"י כנעשה צפועל. ולזה כיונו כל שיראת מעלי קידמת לחכמות אצל א"ס אמרו כשנע קודם ה"י נשוא כשנע וא"ו כ"י א"ס נעשה כדרך שאמרו עשו וישנעאל מה כח"י צ"ס

המשפט צמות החטא וצמות החטא וצמות ח' שחטא לו וכאן ילמדו שלשתן וה"ס דייקא הרי צמות החטא. פסוקי היינו צמות החטא כידוע דפסוק הוא הגרוע מהכל מחטא ועון דפסוקים אלו המורדים וידוע צ"ס י"ד דלהכעיס צעזירה אחת ה"י ויומר לכל החורה וגם ונזאר צ"ס א"ס שאינו עישה להכעיס רק שנושה א"ס שלא לחצון דהיינו שא"ן נחמה ה"י להכעיס וזה מ"י צעזירה שלושין מלבוש נכרי א"ס שהוא מורס מורד ויקר מורד וגם צ"י דהיינו ח' שחטא לו והיינו אחת עתיד אחת דייקא לפי מלך וכו' דייקא וגם משבון האקור כגד המורד א"ס הוא לחצון והבן ח' כל השלמה וע"י צאלשיך צ"י שמוע שמים וכו' וצ"י ה"י גוי מורס ועפ"י י"ל אחת עתיד ליתן דין ומשבון ר"ל אחת דייקא לפי חסינותך תתן שתיין דין ומשבון דהיינו דין על שחטא ומשבון כנגד ש"ר כצ"ס וגם האומות והבן. ועכ"פ מנזאר מדצ"ס דלימוד החטא הוא צ"ס י"ס ח"ס חטא ועכ"פ ח' שלא צ"י ותיקן צ"ס השנה צמודה ה"ס ראו' לצ"ס ולכך חוקעין.

[מ' ד'] אבל ש"ס שאלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאלו אכלו ומשלחו של מקום וכו' י"ס להמתיק עפ"י דברי הכוזרי מאמר צ"י ס"י כ"י שכתב באלו אחת צ"י צאככיותו קרוא אל שלחנו ועוצו והבן. וי"ס לעורר ע"י אהבה ע"י להמתיק עפ"י ענין משל מולך צ"י שזימן לקעודתו א"ס סל הערך וק"י א"ס וז"י כל הקעודת צ"ס צ"ס עכ"כ צמלך וי"ס והעיקר ב"חמין סהכל צהשגחה וממילא ד"י"י חתעוררות אהבה צ"ס דבר ודבר והיינו צ"ס דרכך דעמו שחמד אותו צ"ס דהיינו השגחתו והוא ר"ל שדבר זה י"ס אורחותיך דודאי צ"ס חנועה וחנועה מעורר אהבה והיינו ואהבה וכו' צ"ס לנך דהיינו צ"ס כחות הסכל אשר נתן לך צ"ס צ"ס חכיר צמדת עוצו והשגחתו עליך וחעורר אהבה ע"י וצ"ס כפשך היינו צ"ס כחות כפשך שנתן לך גם כן מעורר ע"י אהבה וצ"ס מורד צ"ס ממונך וצ"ס מדה ומדה שהוא מורד לך חכיר מדה עוצו ואהבתו וחעורר אהבה ע"י וה"י מדצ"ס וכו' וכו"ל לפ"י אמונת השגחה הפרטיות והשגחה ע"י הוא יסוד היהדות והחסידות והיינו על לנך ר"ל שחגיגה על זה.

והנה ע"י כוזרי ס"י ח"ל שכתב וא"ס חעזיר צ"י שחמחה אל חנינון והריקוד וכו' ע"י"י ולא אומר ומכ"י ותיקד ש"ס אין מ"י רק א"ס הוא ע"ד ההכרח שחגיגה חבורא חלליה עד לא יכיל למקבל וכמוע כשנע והוכרח לנגן ולרקד וע"י"י ה"י צדוד ודוד ומפ"י ווככר צ"ס ע"י כי ככה אומר למלא כפ"י יכו' אצל לא לעשות ריקודין צמכין והחננו על ח' ויתן

לצטלו בששים וחצן וא"כ המוצא את המועדות הרי מעורר עליו החטא הקדוש כי הוא הסורג ואין לו חלק לעוה"צ והצן.

[מ' ב"א] אם אין זינה אין דעת ע"ן רש"י שם שפ"י זינה שיודע להצין אצל אינו מראה נעים. ודעת גדול מזינה וכו' שהוא מראה וכותן נעים לדבריו ועפ"י אזוהר הקדוש זכעשה אדם צללמינו כו' כמו שפירשתי צפ"י כי מי צחק וגו' [יערוך לה' דמם לה' וכו' צתפלינו תהלים פ"ע כי זה צללמינו וצדמותינו שיה"י משפיע כהשפיע ומקבל כלצא מעלה והנה שחקים פ"י שבו שחקים מן ללדיקים והיינו שפע מון הרוחני לחוץ לאורייחא ושפע מון לכל מי והיינו מי שהוא צחי' שחק שהוא משפיע לעם ה' השפע חיים רוחני וגשמי אז יערוך לה' צחי' זו שהוא משפיע ע"כ חודשיק שם] וזה יפורש אחת מוכן לאדם דעת ומלמד לאנוש זינה כי הנה מעצב הכנראה לקבל אצל להשפיע הוא חנינה מהצורה השפעה מעלמותו כ"י והנה לזינה הוא רק מקבל ולדעת משפיע וע"כ צה חנינה וזה רק מלמד כי מקבל מהשפיע וע"כ צה דעת נקרא אדם מלשון אדמה לעליון ואנוש אנוש הוא מלשון חלישות ורפיון כה השכל שאין בו כח להשפיע והצן.

א"י אם אין זינה אין דעת ובהקדם לבאר אמרם ז"ל כל תיח שאין בו דעת כו' יוצן כפסוקו עפ"י שכתב האלשיך צושלי ק"י כ"ד ע"פ צחמות יבנה ציה וצחמות יחכוך וצדעה חדרים יעלאל כל הון כי צהמדה ים שני צחיות א"י הלימוד ויש בו חכמה היינו שמוצין וידע לימוד החכמה מה מקבל ממלמדו וחכמה היינו מוצין דבר מחוץ דבר וצחיות השנית חכמות הנחיות את עלמו דעת וצכרון והיינו דעת ע"ן עליו והצן.

ועפ"י יוצן אם אין זינה אין דעת כי אין צור ידא חטא ואם אין דעת אין זינה ר"ל כמוהו כאין כי כזילה עוצה סימנו.

[פ"ד ב"א] איודו חכם הלומד מכל אדם ר"ל שזה חכמה גדולה סילומד מכל אדם כדי שלא יהי' מחקא בו ע"ס אדם דבכל אדם מחקא מוץ מוצו וחלמידי והצן.

[שם] איודו גבור הכובץ את ילדו ולא אנוס ילך רק ילכו כל א"י וא"י צומה פעלול לו והצן וע"כ ארץ אפים שהוא מגבור וכן מוסל צדוהו שהוא מלוכד עיר והצן.

[שם] איודו מוכזב המוכזב את הצריות כו' ע"ן צ"רים משה וא"י הוספתי כוסף כי הצריות היינו חכמים יראי ה' כמו שפירשו כל שרות הצריות נוסה

צם וכחאם דלום הושב להם כ"ל צערינו מקום שצאו למחול צומה ששאלו מה כתיב צה פתחו להם ע"ד הצא למחול וכן צומלכים כחומר עושי דצרו כו' ואח"כ לשמוע וכו' ולום כיון אמרם גדול תלמוד שומצי לדי מעשה היינו שיהי' מעשה צפועל ולידי דייקא כח"ל שהמעשה צפועל יקרא ידי מעשה כי העיקר המעשה היא המהשנה והכוונה כי רחמנא לצא צעי אך שנאחו ע"י העשי' צפועל.

[מ"ב] נתגלה לי צחלום כי חכמותו מרובה מועשיו היינו מי שלומד חכמות מחוץ קפריס החילונים כי מי שאינו לומד רק מהתורה הקדושה אי"כ חכמותו מועשיו ע"כ שום דמוקוס סנוצב חכמותו כוצב מועשיו דאין לך מקום צחורה שלא יורה סדרך עש"י ואפשר ש"ס מקים שאין אדם יכול ללמוד רק מעשה והיינו מועשיו מרובים מחכמותו והצן אצל הלומד חכמות מחילונים שאין צהם מעשה טוב אי"כ חכמותו מרובה ר"ל דמע"ן סנוצב מומי חכמותו אין כוצב מומי מעשים והצן.

[מ"ג] כל שרות סצרות נוחה היינו כוח סמוקס נוחה היינו ים לדקדק בו עוצא והכ"ל דכל היינו לדיק וא"י מדריגות סמוכות צסם לצוין עד נשמה לנשמה ואין סוף צ"ה שהוא צכל וחולה לכל וסוף סעילה סרסוניה והסאר עילולים והנה סמוקס סנקרחת כוח חלקים כרגש צצריחם על כן נקרא מקום שהוא מקומו של עולם וע"ן צחי' סוף חיקון הע"י וחלחין וסנס מי שהוא מוסרם זם מועשיו כרגשין ונחקצלים צעולם אצל מי שסורסו עוד יוחר גנות אינו נחקצל ונרגש צום סעולם כלל חם ענין שאלו שאמר לו סקצים לדוד אלמלא סוף דוד וכו' ואליסו ואליפע יוכיח חם אין כוח סמוקס כ"י נוחה היינו שאין לו מנוחם שם והאשכ"ל יצין וסנס סמוק יכפר צעדי.

[מ"ד] והמוצא את המועדות אין לו חלק לעוה"צ כי צעגל כחומר ואכלם ולא ואמיתם או אכנו צדצר ואוריסנו כמו צמרגלים בי כליון מורה על כליון נפס ח"ו כי המורה צע"א ככופר צכל התורה וכו' ונאמר צפ"ע צקילוק דיו"ל של שני לפסח יוקס אלה אשר חנו צלעדי יכופר אלה צאלם חם מועדי ע"כ ואח"א צספרים דלכך הימים אשר נקראים ח"ג חם ע"י דעמיני אינו נקרא חג כח"ס הנח"א צאריח ק"י חרסיה וע"ן צההיק פרס' ק"י ק"י י"יין דף חפ"א ע"צ ד"ה והסכתי כו' [דעמיני עלרח לא נקרא חג] וכסאר ז' ימי הפסח ז' ימי הסוכות ויום אחד עלרח מקום סצהחטא ג"כ עסו חג כח"ס חג לה' עמר וס"י מן הסכמה יד אחר שס סעוה צצא משה כח"ס רש"י וירא חם כי ציעס משה הרי כציע מע"ל ולר"ך

נוחה היינו כי הצריות נקראו אותם שנתקיים בהן
כוונה הצריחם והיינו מי שעושה כל מה שבכחו וגם
זה יחקור היטב כי הילחיד מקנא עינים ומדמה
על דברים קלים שאין זה ציכלחו כי החורה העידה
כי הדבר קרוב מאוד כ"י והוא מדמה העצדות
כמעט לכוננו והבן זה, ועפ"י חזין דלעתיד נדמה
ללדיקים כהר היינו דלקבל סכנן לריק להיות כמו
שנדמה קודם העש"י ולרשעים נדמה כחוט השערה
ומראה להם אז כמו שהוא באמת והבן.

[מ' ב'] שבר מלוא מלוא כי המעביל די לו שבר
זה גופא שוכה לעשות מלואותיו וא"כ
המלוא בעלמה היא הסבר וסבן.

[מ"ב] ואם בעלת מן החורה צרונך יש לך צטלים
הרבה כנגדך דהיינו שאף אם לא חרלה
לבעול והיינו כנגדך וסבן שדבר זה יחן לו לעונש
ע"ן צדק ע"ן החיים לרמיח לילאפי ז"ל.

[מ' טו'] התקן עלמך צפרודור כדי שתכנס לטרקלין
י"ל שאי אפשר לכנס לטרקלין ד"ק אם
כל ימיו עומד צפרודור דהיינו על פתח בית המלך
כהמשל של ריב"ז במאי שבת ד"ק קרי"ג ע"א [ע"ה"פ]
צכל פת ית"ו צגדיך לצנים משל למלך שזמן את
עצדיו לקעודה ולא קצע להם זמן פקחים שצקס
קשטו ח"ע וישנו על פתח בית המלך וכו' טפשים
שצנס הלכו למלכאבן וכו' פחאוס צקס המלך את
עצדיו פקחים שצנס נכנסו לפני המלך כשהן
מקושטים והטפסין נכנסו כשהן מלוכלכין שמה המלך
לקראת פקחין וכו' אמר הללו שקשטו ח"ע לקעודה
ישנו ויאלכו וישתו וכו' והבן.

[פ"ה מ"ב] כבר נחקשו רבים צמאמר בן חימא
י"הו ע"י כנמר כ"י דאם ע"י כנמר הוא לעמוד
צחוק כגד ילכו היינו כגד ילכו וע"י כנמר היינו שלא
יבט כנגד המלעיגים אצל צמה שהקשו דקל כנמר
היינו ורץ כלצי נדחקו מאוד ליטב וצמאמר זו קשה
מן הראשונה כי פומה והולך כי אכחנו רואים כי
ר"ל המעולה הוא פחות מן פריחה קתם של עוף
הפורה ולל עובר יוכיח שדרשו כלל עוף הפורה ולא
כלל לצי הצורה ומכש"כ פריחה הנשר שמוצאה
צמחייתו ומכל הפורחים שצמאמר כאשר יראה הנשר
ודאי שאין מרובה הלצי שאל לו אף שהוא מזהיר
צמחולחו מכל הרלין לבך י"ל עפ"י מה שראיתי צע"א
עפ"י הכלל כלצי מפה שדרך הלצי לחזור לאחוריו
והבן זה והיינו הוי ע"י כנמר לעמוד כנגד המלעיגים
וקל כנמר לעשות רלון קונך וימ"ו ורץ כלצי לחזור
לאחוריו שלא יצא [הילחיד] דרך סדק וחור והבן זה.

[מ' כ"א] כל המכה את הרצים אין חטא על
ידו י"ל כי אלו שאין וחזין את הרצים
ואין עליהם עול הליצור ואימחא דליצורא הם יכולין
להשתדל צחורה עלמון כי אין להם ערדה וביטול
חזון ומוכע ומעכב וממעת פחד ואימה ומשליכ אלו
פעיל הליצור עליהם עפ"י רוב נחמה לרת הלצ מפחד
הליצור אין יכולין לעשות שום דבר נמלא יש להם
הזק רב ומקרון וגרעון צהשתדלות חוצות עלמם אך
יח"ס צרוב רחמיו ומלא להם המקרון שלא י"י"י הזק
ע"י שזכו את הרצים וידוע דחטא הוא לשון מקרון
והיינו כל המכה את הרצים אין חטא על ידו
י"ל אין גרעון ומקרון צא ע"י שזכר את הרצים
והוא נכון צק"ד.

[מ"ו מ"ט] כל מה שצרא הקציה לא צרא אלא לכבודו
י"ל שצחכמים הצבד שהם מוכרים גדלו
ועוד שאף שהם חכמים יודעים שאין מוכרין וצחמוני
צסיפך צחינת הצבד כי לא ידע מה עובד ולא ראי
זה כח"י זה וההיקס צכל הצבראים.

א"י כל מה שצרא הקציה לא צרא אלא לכבודו
דלכאורה הוא קוטר להפסורה כי לא צרא הקציה
דבר ללכדו רק להטיצ והחיל שכל צרא לכבודו
דסיינו שסוא חכלית עוצחן וחועלחן אצל לא שסוא
לריק להצבד ולא חודפו והוא נכון ואמת ואעפ"כ
כוונה הצורה חינו חקר כי הצבד הכלמה מועונש
או מאיצדו הוא החועלל של הדבר הסוא וסבן
[וע"ן ציעמח משה פרשת ראש דעפסי"ה ד"ק ק"א
משי"ב כל פועל ה' למענהו וגם רשע ליום רעה
ציאור הדברים סיע"ב].

זבחים [מ"ו ע"א] קדשי קדשים שחיטתן צלפון
ע"ד המלילה כי הלדיקים
הנקראים קדשי קדשים נשחטים ע"י שולפיין עלמון
הרשעים וחועליין והבן.

מנחות [י"ח ע"ב] כלל דרי זירא כל הראוי
לצילה אין צילה מעכבת זו
ע"ד המוסר עפ"י דאיתא צוהרש רבה פרשת נשא
צלולה זו החורה צמון זה מעשית לזנחה אז עושה
י"ד ליוצרו ע"כ ומצואר צריח ושאר ספרי מוסר שכל
הלמוד ע"י לקיים כל מה שאפשר לו אז מה שלא
צא לידו נחשב כאלו קיים והלימוד עלמו נחשב
כמעשה ע"כ והיינו כל הראוי לצילה שהוא מעשה
לקיים כל מה שאפשר לו אין צילה מעכבת זו אף
שלא צא לידו ולא קיימו נחשב כאלו קיימו צפועל
והבן:

[כ"ט ע"ב] למה נצרא עוה"צ ציריד מפני שלדיקים
שצם מועטין ע"ד כי אתם מועט
ודרשו

תמיד [ל"ב ע"ב] וזה יעמוד איננו ויחיי אחריו ליי ימית עלמו כ"ל ע"ד שחמור החקן עלמוך צפרודור כדי שתכנס לערקלין ונמלא חמייס צעבור חמות והוא חכליתן וזה אינו על מנת לקבל פרס רק עקף מאחצת ודציקות שרולת לדבק זו ית' והנה כבר נחזאר כי החכלית הוא העלמות ואף עפ"י קרוי חי לפי שהחכלית צעלמו אללו חי ולא מיתה ועפ"י נתישב צצרכות וזה דהוכיח דלד"קיס צמותן קרויס חייס והצן. ועדיין יש לפרש אין החורה מחקיימות אלל צמי שמומית עלמו עלי דהיינו שמומית הוא עלמו ר"ל עלמותו וחכליתו עליי חיינו צעניינה ר"ל צענין החורה כח"ל. ועפ"י יתפרש ויוס המות מיוס הולדו.

נדה [ע"ג ע"א] הדרן עלך כבר כתבתי אופן אחד [ע"י]. חפלה למשה חתלים כ"ט] ועתה למדש באתי צקילור ונקבת נדה [ע"ס] אל ר' שמוע"י לר' אבא ואימא ציומא חסוי זכא וצלילה לא חסוי זכא פ"י רש"י נראה ציוס חס"י זכא דכתיב יומס אלל נראה צלילות לא חס"י זכא והנה לכאורה שאלה זו צלתי מוצן דהא כל יום דאורייתא לילה עמו כמו צצצחות ומועדים ושצעת ימי הנדה אלל שמועה מנה דכל ש"ס לה המושך זמן ודאי קאי על יום שלם ומשאיכ מה שאינו יום שלם רק צרגע אחד ציוס אמרינן יום ולא לילה כמו צמילה דאמרינן יום ולא לילה זה פשוט.

והנה צמקבת צרכות צ' ע"א מוק' מ"ש דתני ערצית צרישא ליחתי דשחרית צרישא ומצני מוצרייתו של עולם כו' עייש ולכאורה קשה ודקארי לה מ"א קארי לה הלל קי"ל צכל החורה כולם חיוס הולך אחר הלילה והחחלת חיוס הוא מצערב ואיכ צה ראוי להחמיל ולי"ל דהלל הא דאמרינן צכל החורה חיוס הולך אחר הלילה הוא כלמד מוצרייתו של עולם או מהא דכתיב צצכצך כו' דאיירי החורה מצכיצה צרישא סימו דהוא החחלת חיוס ואיכ קודם דידע מהנך סיכווי הוא גופ' ק"ל מ"ל דהיוס הולך אחר הלילה והוא עיקר קושיתו דהרי ע"ס הוא החחלת' הש"ס ועדיין לא נחפרש צצוס מוקוס וע"ש צהוקפת שכתבו ליחתי דשחרית צרישא כדאשכחן צחמויד דכתיב של צוקר חחלה והנה הא דכתיב צחמויד של צוקר חחלה הוא מוקוס דצקדשים הלילה הולך אחר חיוס אך הקושיא דלמא כל החורה ילפינן מוקדשים ומצני דעפי ראוי למילך מוצרייתו של עולם רק צא"צ דאיירי צענין דקדשים היא דילפינן מוקדשים לכך לריך ג"ש יום אחד למילך מוצרייתו של עולם כדאיחא צחולין דף פ"ג ע"א עייש וזה פשוט וצורר.

והנה כאן צמקבת נדה שני ל"י ר' אבא לר' שמוע"י על"ך

ודקש' חתם ומצטנין עלמרכס לפני והצן [והיו"ד היא סקצנה צצאוחיות].

חולין [ה' ע"א] מעם דמיוור לחלל צצנת חוי ומור לכל החורה כולה דכמו ש"ס צענייני הגוף קאים ומיקיס חי מורחיס לאצרים מיוחדים ויש קס חמות לכל הגוף סינ צענין חנפס צמוצן. [פ"ו ע"א] אמרו חז"ל צאי שכיסה דס העוף דחייצו רצ לשלם עשרה זסוציס שכר הצרכה שהפסיד כ"ל ליתן נעם למה דוקא שכר הצרכה ולא שכר גוף המולת ר"ל דודאי חמולה שעשה צגזילה חוי השכר לחי ששייך לו המולת ואיכ חיל לשלם צעדו אלל הצרכה הפסידו לחיל דשכר צרכתו של זה המכסה יהי' לזה השומע דהא צרכתו של זה המכסה אינו כלום דהא צולע וצירך יחלץ ח' כח"ל צורר.

ערבין [י"ג פ"דוש חדש על חמורס כינור של וקדש של צצצ נימין שחמור שוצע שמוות אל חקרא שוצע אלל שצצ ושל ימות חמשיית של שמוס נימין שחמור לונללח על השמריית ושל עוסיצ של עשרה נימין שחמור עלי עשור ועלי צכל כו' ע"פ מה שפירשתי צפ' יהי חקדך ח' עלינו [צחפלה למשה חתלים ליג וחוי"ד ע"פ הגמ' צ"צ דף ע"ה דעתידיס דליקיס שיקראו צצמו של הקציה שחמור כל הנקרא צצמי וכי' אך הספרש שסור ושמו אחד ואנחנו מוקצלים מוחי ח"ש יהי חקדך היינו מחקדך ח' עלינו שיקרא שמוך עלינו ואית שחיו חנו כוליס לדמות לו כצ"י לזס חמר כאשר יחלכו לך שחמה חקדש אוחנו צוס עייש צצרכות] ונקדים עוד דצרי הש"א צפ' מה רצו מעשיך ח' כלס צצכמה עשית מללח סאך קנייך כי לפועל הגילוי לא יללח מחכמה רק מצינה והנה סמוקדש הוא צער השומיס ומשס צצרא לחדס הגוף וחחחת והכשמה מועל צצמויק של מעלה מוקוס עליית הכשמות צעיה"ז הוא קנין שחור צינה ונמלא חמורי צינה היא והצחמויק נקרא שדיס והצן לכך של שצצ עד צינה [כי אין חנו מופיגיס רק עד צינה] ושל ימית חמשיית שחז ומללח סאך דעס שחז חכמה יחגלה של שמונה ושל עיה"צ שחחקדש צקדושת חחר של עשרה כח"ל וגס צצמשוע כי צעוה"ז אך חיי שמוקדש עלמו לא יתכן מחיקות הדציקות רק צו' החחחיות ולכך עושין ז' כריכות כי ג' כחצין (על) [של] אין סס חלת ראשין דלל אחידע וציונות חמשיית שיהגלה הדעה כאמור ומללח סאך דעה ואס אין דעת אין צינה של שמונה ושל עוסיצ דישראל עוליס עד חחר כווצור צספר הקנה של עשר ולכך קרי ל"י צכל דצרי כלול מן [ליצ] נחיצות של ספירות חכמה וחיי"ש"ס שחייס של ספירת הצינה והצן [ועי' שמוח משה ר"ס צחלשית].

יוס הוא עד לאת הכוכבים וכאן לא שייך ח"י לרצה
 צר שילא בקושיה החוקי דכ"ס כח"צ ועי"ה ואל
 כח"י החוקי ושו"ס דליכא לנעשי דהא לפי מה
 דקיימין עכ"ז דלא הוי זכא בליה איכ ליכא לנעשי
 דליל דועי"ה היינו ועי"ה יומא דאיכ הוי על צמון
 דנדה בליה והרי לא הוי זכא בליה לעי"ה דועי"ה
 היינו ועי"ה נצח וצא השמש היינו ציאת אורו אל
 הדן עלך מסי צרכות דקחני צרייתא סי' לדבר
 לאת הכוכבים ומינה פשטי בני מערבא בלא רצה
 צר שילא שמו דקיס להו לצרייתא דועי"ה היינו
 עי"ה יומא ושפיר הש"ס ר' אבא ודוק.

מש"ע אר"ה [סי' ל"ט] יש לזהר שמי שאינו
 מניח תפילין דריח לא יכתוב דהא
 לדעת ר"ת אינו צקסיה איכ אינו צכחיה ככ"ל,
 ור"י לדבר דאף שכלטוה הו"ל ואינו מקיים מקרי
 אינו צקסיה מהא דק"ל צה' שחיעה דמי שאינו
 חושש צשחיעה דינו כעכ"ס דאינו צר צכחיה.

[סי' קמ"א] נתגלה לי בחלום שהקורא בתורה
 צליצור לריק למחול מקודם לכל ישראל
 שלא יהא בלבו שום טינא על אחד מישראל והעצם
 יל לפי שהזכירה התורה בכל יום ויום יהי צעיק
 כחדשים וכשי"כ צשעת קריאת התורה לריק שידומה
 כאלו הוא צהר סיני ושווע מפי משה כמו שנאמר
 משה ידבר ולריק להיות צרחת וזע כו' והקורא הוא
 דוגמת משה ע"כ ליל מקושר בכל ישראל והגן וגם
 לקשר עלונו צהשי"ת ומה תראה איך להחכה צעת
 הקריאה והגן.

ואין להקשות ע"ז מהא דליתא צפוקי' דאין לעלות
 לתוכחה כשהקורא שונא [ע"י אר"ה סי' ק"ג]
 ע"כ אלמא דקורא אף דיש בלבו טינא, לזה אימר
 איני ומקצרה הא אסור לשנוא אי מישראל והיא לית
 לא חשנא רק כשידע בודאי שהוא רשע או מותר
 לשנא אותו ושנאת חנם פירוש רש"י שלא ראה צו
 דבר עבירה ואיכ קשה מותר אס זה שרולה לעלות
 אינו רשע איך הקורא שונא ואס הוא רשע וכי
 מחניכין חקנתא לרשיעי לעי"ה ליל דאף דאסור לשנא
 מינו עבירה זו מלוי' מאוד וממש ככלל צה כל צ"ה
 ששונאין על נקלה אח צ"ה מכשי"כ דלא קשה על
 מי"ש דהוא רק זהירות והגן.

[סי' קנ"ג] גיל דמותר לעשות מפריקה שכל השלחן
 לסי"ת פרכה אף דמצינא צחשונת הצי"ת
 סי' י"ז דמותר לעשות מפרכות פריקה דהוי עלי'
 דפרכות הוי חשמי"ש דחשמי"ש והפריקה הוי חשמי"ש
 ואיכ לכאורה כראה מה דהאיפוך אסור וי"ז נראה
 דפרכות

עליך אמר קרא על נדתם קמון לנדתה חיות הוי
 בליה ע"כ והנה זה יתכן אס היום הולך אחר הלילה
 אצל אס הוי אמרינן הלילה הולך אחר היום אס כן
 קמון לנדתה ציממא הוי ולא הוי משני מידי רק הדן
 עלך מסכת צרכות דקשה מי"ש דחני דערצית צרישא
 ומכיל דהיום הולך אחר הלילה וע"כ ליל משום דלי"ף
 מצייתו של עולם ואיכ היום הולך אחר הלילה איכ
 שפיר עליך אמר קרא כו' דקמון לנדתה חיות הוי
 בליה ודוק.

באופן אחר דהלא צרכות שס צ' ע"כ יליף דער
 לחי"ב יומא הוי מן הספיק ואנחנו עוש"ס
 צמלכיה כו' וכח"צ והי' לנו הלילה למשמר והיום
 למלאכה וכתבו החוספת דר"י גמורה אינו דהא לא
 איירי הסם לענין ק"ש ור"ל דאף דיום הוא ומי
 לא נשמוע דלא זמן שכיבה הוא ומקמי הכי פורחא
 דק"ש צמון שכיבה ח"י כח"ש החוספת שס צריה
 ח"ל ר"י עיי"ש וצ"ב צפ"י דברי החוספת נמלא המוצא
 ומה דעכ"ס לענין זה דמקרי יוס עד להי"ב הוי ר"י
 גמורה ומכאן והנה המוצא צפ"י הערל ציצמות דף
 ע"ד ע"כ שס תלתא קר"י כח"צ מוצא דכל העומאין
 שווין לענין חרומה ומעשר וקדשים לעבילה והערב
 שום וכפרה עיי"ש והנה צרי"ש צרכות ונוח' דהאי
 וצא השמש כו' עיי"ש צחוספת ד"ה דלמא ציאת
 אורו הוא והוא מתחלת השקיעה כו' עיי"ש. ופשטו
 להו מדקחני צרייתא עיי"ש והנה אס הוי אמרינן
 כן דהערב שום היינו ציאת אורו איכ גם צדקה הוי
 כן ועדיין יוס הוא עד לאת הכוכבים ואס כן על
 צמון הוי ציוס וממחני' דנגעים לא מוכח כלל
 כח"ש צחוספת רק הדן עלך מסכת צרכות דקחני
 צרייתא סי' לדבר כו' שמו דהערב שום היינו לאת
 הכוכבים ואיכ משני שפיר מעל צמון ודוק.

בשם צי הרצ המושג הי"ק וחכ"ס עוצא האצרך
 השכון מו' אלעזר ניסן כ"י [הוא הגה"ק
 אצד"ק דר"ה צ"ע זל"ה] דקשה על ח"י ר' אבא
 דאמר עליך אמר קרא וכו' הלא צרי"ש צרכות צ' ע"ה
 מקשה הש"ס וממחי' דהאי וצא השמש וכו' ופי'
 החוקי ציאת אורו היינו תחילת השקיעה ולדבריו
 ועי"ה נצח שח"ס נטוה דעדיין לא אידכא יומא
 ונשני דאיכ כינוא קרא ויעהר להורות דקאי על
 נצח כיון דליכא לנעשי דקאי על שום לכך ה"ל
 לשכות מהלשון דכח"צ וצא השמש ע"י צספר קמיכות
 חכמים צסס. המוצא לחס סחרי"ש וע"י צחוקי דכח"צ
 לעי"ה דכמה פעמים כח"צ ועי"ה סכא כיון דליכא
 לנעשי ה"ל למכתב ויעהר ע"כ והנה לפי"ז קשה על
 ב' אבא ד"ל ציאת השמש ציאת אורו דהיינו מתחלת
 השקיעה ואיכ הוי על צמון אחר השקיעה ועדיין